

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobců **a) K. S. a b) M. S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.5.2010 č.j. KÚOK/22563/2010/ODSH-SH/7202, ve věci určení právního vztahu pozemní komunikace,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4.5.2010 č.j. KÚOK/22563/2010/ODSH-SH/7202 se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům oprávněným společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku 2.000,- Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.5.2010 č.j. KÚOK/22563/2010/ODSH-SH/7202, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Hlubočky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11.1.2010 č.j. StÚ/225/07-13/K, jímž bylo určeno, že na pozemcích p.č. 2451, 2453, 2455, 2457, 2459 a 2462 v k.ú. Hlubočky (dále jen „dotčené pozemky“) se nenachází účelová komunikace.

Žalobci v podané žalobě odmítali názor správních orgánů, že na částech dotčených pozemků neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace. Uvedli, že jsou vlastníky chat p.č. 2455 a 2457 stojících na p.č. 2454 a 2456, vše v k.ú. Hlubočky. Jako přístup a příjezd k těmto nemovitostem byla více než 50 let využívána cesta přes horní část sousedících dotčených pozemků, která nemovitosti žalobců spojovala s ostatními pozemkovými komunikacemi. Od roku 2007 však příjezd již není možný, neboť na dotčené pozemky byly postupně umístěny různé překážky, a to bez správního řízení. K chatám a pozemkům ve vlastnictví žalobců je tedy možný pouze přístup přes žalobcům nevyhovující uličku mezi hranicemi sousedních pozemků. Napadenému rozhodnutí žalobci vytýkali, že správní orgán neuvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, jaká je konkrétně jiná možnost zajištění příjezdu k nemovitostem žalobců, když pouze poukázal na existenci pozemku p. č. 418, k.ú. Hlubočky, avšak dále neupřesnil, že by bylo nutno vybudovat novou příjezdovou komunikaci v prostoru lesa, 1,5m nad horní částí pozemků žalobců, což by vyžadovalo značné finanční prostředky a nebyly by vyloučeny ani jiné komplikace, protože se jedná o les ve vojenském prostoru. Dále žalobci proti rozhodnutí žalovaného namítali, že ve správním řízení k důkazu doložili prohlášení čtyř původních vlastníků některých chat na dotčených pozemcích a další dokumenty, které prokazovaly, že předmětná příjezdová a přístupová komunikace byla používána nepřetržitě po dobu více než 50 let neuzavřeným okruhem osob. Stopy po takovém používání jsou stále v terénu patrné. Žalobci tak měli za to, že předmětná cesta přes dotčené pozemky splňuje znaky účelové komunikace tak, jak ji definuje silniční zákon.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když dle jeho názoru námitky žalobců nemají oporu ve spisovém materiálu správního orgánu I. stupně, který dospěl k závěru, že na částech dotčených pozemků se nenachází účelová komunikace. Žalovaný se pak s právním názorem správního orgánu I. stupně a s odůvodněním jeho rozhodnutí plně ztotožnil a svůj závěr pak odůvodnil v napadeném rozhodnutí, na které v dalším odkázal.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobců o určení právního vztahu příjezdové cesty k pozemkům a chatám v jejich vlastnictví, která byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 15.6.2009. Příjezdová cesta měla vést přes horní část dotčených pozemků. Dne

11.1.2010 vydal správní orgán I. stupně podle ust. § 142 odst. 1 správního řádu rozhodnutí, kterým osvědčoval již existující stav a konstatoval, že na částech dotčených pozemků se nenachází účelová komunikace, své rozhodnutí pak podrobně odůvodnil. Proti tomuto rozhodnutí orgánu I. stupně podali žalobci odvolání, v němž namítali, že orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil skutečnost, že příjezdová cesta k nemovitostem žalobců vedoucí přes horní část dotčených pozemků byla bez omezení využívána do roku 2007, přičemž stopy v terénu jsou stále ještě patrné. Dále namítali, že prohlášením čtyř bývalých majitelů chat na dotčených pozemcích je prokázáno, že komunikace s možností příjezdu v obou směrech sloužila více než padesát roků nepřetržitě a trvale se souhlasem majitelů dotčených pozemků k průjezdu i průchodu bez omezení. V odvolání žalobci rovněž uvedli, že orgán I. stupně nesprávně posoudil možnost přístupu k nemovitostem ve vlastnictví žalobců a dále ignoroval další skutečnosti a důkazy uvedené v žádosti, které však žalobci v odůvodnění svého odvolání již blíže nespecifikovali. O odvolání žalobců bylo rozhodnutí napadeným rozhodnutím žalovaného, který v jeho odůvodnění definoval účelovou komunikaci dle ust. § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „silniční zákon“) a konstatoval, co je řízení o určení právního vztahu dle ust. § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Z podkladů pro rozhodnutí pro žalovaného vyplynulo, že přístup na pozemky ve vlastnictví žalobců je zajištěn přes pozemky p. č. 2448, p.č. 2463 a p.č. 418, vše v k.ú. Hlubočky, s tím, že přes pozemek p.č. 418 je do budoucna možné i zajištění příjezdu, přičemž žalovaný poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu, který judikoval, že existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout zajištění komunikačního spojení nemovitostí, aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát přednost těmto jiným způsobům. Žalovaný své rozhodnutí konečně odůvodnil tím, že žalobci nedoložili ve správním řízení takové důkazy, které by jednoznačně a bez pochybností prokazovaly, že přes dotčené pozemky vedla účelová komunikace. Naopak v řízení byly zjištěny takové skutečnosti, jež odůvodňují závěr, že dotčené pozemky byly v minulosti používány k průjezdu automobilů pouze na základě svolení jejich majitelů, kdy se jednalo o tzv. výprosu, kterou žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž právně definoval.

Podle ust. § 2 odst. 1 silničního zákona je pozemní komunikace dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

Podle ust. § 2 odst. 1 silničního zákona se pozemní komunikace dělí na tyto kategorie: a) dálnice, b) silnice, c) místní komunikace, d) účelová komunikace.

Podle ust. § 7 odst. 1 věty první silničního zákona je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Krajský soud se v první řadě zabýval námitkou žalobců, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s jejich navrženými důkazy, a to prohlášením čtyř původních vlastníků sousedících dotčených pozemků a dalšími dokumenty prokazujícími užívání příjezdové cesty v posledních padesáti letech, kterou shledal důvodnou. V napadeném rozhodnutí, jehož větší část tvoří

konstatování dosavadního průběhu řízení a následná citace některých zákonných ustanovení týkajících se pozemních komunikací, řízení před správním orgánem a dále definování pojmu výprosa, se žalovaný až v závěru odůvodnění vyjádřil velice obecně ke skutečnosti, že dotčené pozemky byly využívány v minulosti k průjezdu jen na základě svolení majitelů těchto pozemků a tento stav posoudil právně jako tzv. výprosu. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl přesně, z jakých důkazů vycházel, když toliko uvedl, že „...v předmětném řízení odvolatelé nedoložili takové důkazy, které by jednoznačně bez pochybností prokazovaly, že přes namítané pozemky vedla účelová komunikace...“. Nevypořádal se s žádnými provedenými důkazy, ani neuvedl, jaká skutková zjištění z nich učinil. Rovněž pouhý odkaz na to, že „...v řízení byly zjištěny takové skutečnosti, jež odůvodňují závěr, že namítané pozemky byly v minulosti používány k průjezdu automobilu pouze na základě svolení majitelů...“, aniž by tyto skutečnosti byly žalovaným konkretizovány, považuje krajský soud za zcela nedostatečný. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V posuzované věci v napadeném rozhodnutí absentuje jakákoliv zmínka o konkrétních důkazních prostředcích, z nichž žalovaný ve svém právním názoru, že se na dotčených pozemcích nenachází účelová komunikace, vycházel. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda a na základě kterých z nich žalovaný dospěl ke svému právnímu závěru. Je v rozporu s citovaným ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jestliže se odvolací orgán bez vyjádření vlastního stanoviska ztotožní s argumenty správního orgánu I. stupně obsaženými v jeho rozhodnutí, nepřihlédne k argumentaci účastníka a s jeho námitkami se nikterak nevypořádá. Jak již judikoval zdejší soud v rozsudku ze dne 25.1.2007 č.j. 19Cad 88/2006-7, rozhodnutí musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení ale i pro ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu. Také odůvodnění rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení musí poskytovat skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného však nelze omezit pouze na nedostatek označení podkladů rozhodnutí a jejich vyhodnocení. Žalovanému je nutno vytknout také absenci konkrétní úvahy, zda příjezdová cesta na dotčených pozemcích někdy existovala, případně byla-li by účelovou komunikací splňující podmínky pro takovou komunikaci stanovené silničním zákonem. V souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu bylo povinností žalovaného jako odvolacího orgánu vypořádat se s námitkami, uvedenými v odvolání, což neučinil, ačkoliv pro přesvědčivost rozhodnutí správního orgánu je nutné, aby bylo v odůvodnění rozhodnutí reagováno na všechny návrhy účastníků řízení.

Důvodnou soud shledal i námitku žalobců ohledně části odůvodnění žalovaného, v níž se uvádí, že přístup a případný příjezd k nemovitostem žalobců lze i do budoucna zajistit přes pozemek p.č. 418 v k.ú. Hlubočky, aniž by však bylo blíže konkretizováno, z jakých podkladů ve spise žalovaný vycházel při tomto konstatování. V tomto směru krajský soud odkazuje na shora uvedenou argumentaci k povinnosti správního orgánu vypořádat se v odůvodnění svého rozhodnutí se všemi důkazy, které provedl a skutkovými zjištěními, která z těchto důkazů učinil. V tomto směru shledal krajský soud napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelným.

Pokud žalobci ve své žalobě namítali další skutečnosti (umístění překážek na dotčených pozemcích bez správního řízení, nevyhovující stav přístupové cesty k nemovitostem žalobců), jež nebyly v napadeném rozhodnutí zohledněny, soud se důvodností těchto námitek již nezabýval, neboť dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné a zabývat se věcně veškerými námitkami žalobců již nebylo dle názoru soud potřebné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2004 č.j. 5 A 157/2002-35, www.nssoud.cz).

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobcům, kteří měli ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o.s.ř.“) týkající se právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů (srov. ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 31.8.2010

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jánová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu